

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16027 van 18 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX loco advocaat S. BUYSSE en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
- 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 september 2007, verklaart er zich op 18 september 2007 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 11 april 2008, verstuurd op 14 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. U zou in 1984 geboren zijn in Kabul en achtereenvolgens in Jaghori (Ghazni), Kandahar, Laskar Gah (Helmand), Jaghori en Kandahar hebben gewoond. Toen u in Laskar Gah woonde, zouden u en uw vader door de Taliban zijn opgeëist om voor hen te werken. Jullie zouden vervolgens gedurende een tweetal jaar in Kunduz als kok hebben gewerkt. Tegen het einde van deze periode zou uw vader bij een bominal zijn omgekomen en zou uzelf gewond zijn geraakt. U zou door de Taliban voor verzorging naar Kabul zijn overgebracht. Vier maanden later, na uw ontslag uit het ziekenhuis, zou u terug naar uw familie in Jaghori zijn gereisd en er nog een periode hebben gewoond. Nadien zou u naar Kandahar zijn verhuisd om er enkele maanden als kok te werken voor ‘Action Contre la Faim’. In hamal 1385 (maart 2006) zou u vanuit Kandahar naar Laskar Gah zijn gegaan om er de familiale gronden terug op te eisen. De huidige eigenaar zou echter de broer van een commandant zijn en zou u hebben verweten een vroegere Talib te zijn. U zou met hem in discussie zijn getreden en zou vervolgens in Jaghori de eigendomspapieren zijn gaan ophalen. Bij terugkomst in Laskar Gah zou u echter zijn gearresteerd op beschuldiging van Talibanlidmaatschap. U zou na enkele dagen zijn overgebracht naar de Pol-i-Charki gevangenis in Kabul, alwaar u de volgende zestien maanden gedetineerd zou zijn geweest. Er zou tegen u een rechtszaak zijn geopend en u zou vernomen hebben dat u tot dertig jaar cel zou kunnen worden veroordeeld. Uiteindelijk zou u zijn kunnen ontsnappen en via Quetta (Pakistan) de regio hebben verlaten. U zou in België zijn aangekomen op 17 september 2007 en verklaarde zich een dag later vluchteling.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een diploma van een computercursus (2006) voor, alsook kopies van uw taskara, van een certificaat van arbeid ACF en van een aanbevelingsbrief (2003).”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoeker legt zeer onduidelijke verklaringen af over zijn opeenvolgende woonplaatsen in Afghanistan, waardoor hij allermint duidelijkheid verschaft over zijn werkelijke verblijfplaatsen doorheen zijn leven;
 - op basis van verzoekers beperkte kennis van de Taliban, wordt er getwijfeld aan verzoekers bewering twee jaar bij de Taliban betrokken te zijn geweest;
 - op basis van verzoekers beperkte kennis van de Pol-i-Charki gevangenis en de gebeurtenissen op het ogenblik dat hij al dan niet in de gevangenis verbleef, wordt er getwijfeld aan zijn beweerde zestien maanden durend verblijf aldaar;

- de door verzoeker overgelegde bewijsstukken, namelijk een kopie van de taskara en van documenten van Action Contre la Faim, alsook een origineel opleidingscertificaat wijzigen de appreciatie niet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en een manifeste beoordelingsfout wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.
- 2.1.2. In eerste instantie wenst de Raad verzoeker er op te wijzen dat de Commissaris-generaal de status van vluchteling allerminst geweigerd heeft op basis van het feit dat verzoekers asielaanvraag geen verband houdt met de criteria zoals opgenomen in de Conventie van Genève. De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker de vermeende schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting geenszins uitwerkt noch aantoot op welke wijze deze artikelen en beginselen zouden kunnen geschonden zijn, waardoor deze onderdelen van het door verzoeker aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., X.,nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., X., nr. 166.392, 8 januari 2007; R.v.St., X., nr.165.291, 29 november 2006). Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing weerhouden vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht
3. De Raad stelt vast dat verzoeker eveneens een algemene uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, het subjectief-psychologisch element in hoofde van de asielzoeker en de bewijslast geeft, zonder deze concreet in zijn hoofde uit te werken. Een dergelijk verweer is niet dienstig teneinde de vaststellingen van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen of te verklaren noch om de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten.
- 2.1.4. Verzoeker werpt voorts op dat zijn beperkte kennis en zijn foutief tijdsbesef te wijten zijn aan het feit dat hij slechts lager onderwijs genoot, dat hij dwangarbeid verrichte en dus werd vastgehouden waardoor hij maar weinig weet. Bovendien stelt verzoeker dat hij door een raketaanval één of ander hoofdletsel heeft opgedaan waardoor hij tegenstrijdige verklaringen aflegt en hij voegt een medisch attest toe aan zijn verzoekschrift.

5. De Raad merkt evenwel op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (VB/06-1099/W12.531 van 28 maart 2007). In casu legde verzoeker vage verklaringen af over zijn opeenvolgende woonplaatsen in Afghanistan, had hij een beperkte kennis over zijn beweerde regio van herkomst Jaghori en over de Taliban hoewel hij beweerde door hen te zijn gerekruteerd, legde hij vage en incoherente verklaringen af over zijn asielfeiten en zijn beweerde verblijf in de gevangenis en bleek hij niet in staat bewijsstukken voor te leggen. De Raad wijst er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen kan worden afgeleid. Bovendien mag met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (R.v.St., nr. 127.477 van 27 januari 2004). De Raad meent dan ook dat de bestreden beslissing terecht stelt dat een minimale kennis van verzoeker betreffende zijn verblijf bij de Taliban mag worden verwacht, ook al was de rekrutering onder dwang en bleef hij tegen zijn zin in de Talibanbasis. Daarnaast is het zo dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit verband is het overigens opmerkelijk dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij meeding met de Taliban als ze ergens naar de oorlog gingen (gehoorverslag CGVS, 19 maart 2008, p. 7), maar dat hij, wanneer er gevraagd wordt waar dit dan zo al was, zijn verklaring herroept en stelt dat hij altijd in hetzelfde schoolgebouw in Kunduz bleef (gehoorverslag CGVS, 19 maart 2008, p. 8).

De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal wel melding maakte van de raketaanval en stelde dat hij zich hierdoor moeilijk kon concentreren, maar dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij de vragen goed begreep en dat er zich geen geheugenproblemen hebben voorgedaan. Daarbij kan eveneens de vraag worden gesteld waarom verzoeker nu pas een medisch attest voorlegt terwijl hij reeds sinds september 2007 in België verblijft. Bovendien geeft het attest slechts op algemene wijze verzoekers eigen verklaringen weer, maar kan hieruit bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden die een invloed hebben gehad op zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Het attest vermeldt weliswaar dat op 13/5/2008 een consultatie neuropsychiatrie werd gepland om dit probleem verder uit te werken, maar verzoeker brengt ter zitting hieromtrent echter geen verdere gegevens bij.

- 2.1.6. De Raad stelt vast dat verzoeker vervolgens een aantal verklaringen post factum geeft die evenwel geen enkele steun vinden in het administratief dossier en die dan ook niet van aard zijn om de appreciatie van de bestreden beslissing om te buigen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een kaart tekende waarop Janda en Magoon stonden en een snelweg die Kabul met Kandahar verbond, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet in staat bleek om de districten rond Jaghori, zijn beweerde regio van herkomst op te sommen en dat hij slechts algemeen sprak over grote, algemeen bekende steden als Kabul en Kandahar.

Waar verzoeker stelt dat hij één naam gaf van een Talibancommandant, dat het radiostation van de Taliban 'Shariat' heet en dat de vlag van de Taliban wit is, dient te

worden vastgesteld dat verzoeker niet in staat bleek te zijn aan te geven welke Talibancommandanten actief waren in Kunduz in de periode dat hij er zou hebben verbleven, dat hij de naam van de Talibangouverneur niet kende en dat hij zo goed als geen namen kende van prominente Talibanleden (gehoorverslag CGVS, 19 maart 2008, p. 9). Dit komt de Raad als zeer ongeloofwaardig voor te meer dat verzoeker beweerde gedurende lange tijd onder Talibanheerschappij te hebben gewoond en zelfs gedurende twee jaar bij de Taliban in Kunduz te hebben gezeten. Verzoeker stelt post factum dat het radiostation van de Taliban 'Shariat' heet, maar tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde hij dat hij de naam ervan nooit heeft gekend (gehoorverslag CGVS, 19 maart 2008, p. 9). Ook de beschrijving die verzoeker geeft van de Taliban-vlag stemt niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Bovendien is het merkwaardig dat verzoeker stelde enkel de vlag van veraf te hebben gezien.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring, dat hij voortdurend geblinddoekt werd voor het feit dat hij geen correcte beschrijving kan geven van de Pol-i-Charki gevangenis, geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde enkel dat hij geblinddoekt werd als hij verplaatst werd buiten de gevangenis (gehoorverslag CGVS, 19 maart 2008, p. 14). Binnen de gevangensmuren kon hij zien en hij gaf derhalve een beschrijving van de gebouwen. Deze beschrijving stemt echter geenszins overeen met de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie van het Commissariaat-generaal, waardoor er aldus ernstig kan getwijfeld worden aan verzoekers verblijf aldaar.

Verzoeker stelt tevens dat hij nog geregeld contact heeft met zijn familie, maar dat zij analfabeet zijn en bijgevolg geen documenten kunnen doorsturen (voor zover die er zijn). De Raad stelt echter vast dat er wel degelijk bewijsstukken bestaan, maar dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om deze te bekomen. Verzoeker verklaarde immers dat er documenten bestaan van de rechtszaak tegen hem, maar dat deze zijn achtergebleven (gehoorverslag CGVS, 19 maart 2008, p. 14). Het feit dat zijn familie analfabeet is, kan bezwaarlijk worden ingeroepen om geen poging te moeten ondernemen om deze bewijsstukken te verkrijgen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken worden aangebracht (R.v.St., nr. 126.529 van 17 december 2003).

- 2.1.7. Verzoeker voegt twee verklaringen toe van erkende vluchtelingen die zijn afkomst bevestigen. Deze stukken zijn echter subjectief en vertonen duidelijk een gesolliciteerd karakter waardoor ze niet als objectief bewijs in aanmerking kunnen worden genomen.
- 2.1.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A 2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen
- 2.2.1. Verzoeker meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en benadrukt dat zijn rechten in het land van herkomst niet gevrijwaard zijn, hetgeen duidelijk uit het dossier blijkt. Daarnaast stelt hij in bijlage een afschrift te voegen van een recent mensenrechtenrapport. Volgens verzoeker heeft de Commissaris-generaal niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom er geen subsidiaire bescherming wordt verleend. Verzoeker werpt een schending op van artikel 2 en artikel 3 van het E.V.R.M. in geval van verplichte terugkeer naar zijn land van herkomst en stelt dat zijn vrees wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten.

- 2.2.2. Wat de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om de artikelen 2 en 3 E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe terzake tot een beoordeling over te gaan.
3. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus duidelijk en afdoende heeft gemotiveerd, gezien hij erin benadrukt dat de gedane vaststellingen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn asielaanvraag en dat hij, tengevolge de afgelegde incoherente verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen de laatste jaren, de asielinstanties niet de mogelijkheid biedt om een correcte inschatting te maken van deze verblijfplaatsen en zijn situatie aldaar en er evenmin een inschatting kan gemaakt worden van zijn nood aan subsidiaire bescherming. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker nalaat om het mensenrechtenrapport waarvan sprake, toe te voegen aan zijn verzoekschrift. Verzoeker brengt dan ook in casu geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en bovendien dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Verzoeker heeft tevens zijn asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Gezien verzoeker incoherente verklaringen aflegt betreffende zijn opeenvolgende verblijfplaatsen is het vrijwel onmogelijk een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit. Het is dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.